

UN ESTIU **ALS ESCENARIS**

Crítica **Torroella**

Imma Merino

Daniel Harding, dirigint la Chamber Orchestra of Europe a Torroella ■ ROGER LLEIXÀ

Festeig d'una gran orquestra

Chamber Orchestra of Europe

Festival de Torroella de Montgrí, Espai Ter, dimecres 9 d'agost

No és habitual, la participació d'una orquestra amb cinquanta músics en el festival de Torroella, que tendeix a programar solistes i formacions de cambra reduïdes que tant s'ajusten al seu pressupost (sempre tan ben aprofitat) com a les condicions acústiques de l'auditori de l'Espai Ter. De fet, tampoc no és habitual que una orquestra de cambra arribi a tenir més de cinquanta músics com és el cas de la Chamber Orchestra of Europe, que hi va actuar dimecres conduïda per Daniel Harding, director de la Simfònica de la Ràdio Sueca, però convidat per moltes altres orquestres europees. No és estrany. Amb els músics va haver de batallar en una caixa acústica que acull deliciosament les sonoritats intimistes, però empastifa i xarbotja una mica les potents. Tanmateix, la direcció atenta i precisa aplicada a uns músics experimentats va aportar un concert sòlid, a voltes brillant, amb obres de Beethoven i Sibelius. També d'una durada generosa

(quasi dues hores) que s'ha fet excepcional des que va arribar el covid-19. El concert va encetar-se amb una peça que Beethoven va compondre per introduir la tragèdia *Coriolà*, que el jurista Heinrich Joseph von Collin va escriure sobre un despòtic militar romà del segle V. A diferència de l'homònima de Shakespeare inspirada pel mateix personatge històric, és una obra oblidada que, en tot cas, es fa present amb l'obertura *Coriolà* de Beethoven, que podem suposar que tampoc no seria recordat per aquesta peça i qui sap si per la *Simfonia núm 4, en Si bemoll major*: com si li costés existir entre l'heroica *Tercera* i la tràgica *Cinquena*, no és de les més festejades entre les seves composicions simfòniques. Tanmateix, l'orquestra va fer lluir aquesta simfonia que comença de manera fosca amb un *Adagio* que es contradiu a l'interior del mateix moviment amb un *allegro vivace*. Torna un *adagio*, molt líric, però els dos últims moviments són *allegro*: un "vivaçe" i l'altre, "ma non troppo", però mantenint un ànim exultant i fins humorístic que els músics semblaven gaudir d'una manera encomanadissa.

Amb la *Quarta* de Beethoven va acabar el concert (comprensiblement, atesa la llarga durada, no hi va haver cap propina, tot i que el públic va aplaudir amb tant d'entusiasme que semblava que en volia) que, després de l'obertura *Coriolà*, va continuar amb música de Jean Sibelius tant a la primera part com al principi de la segona. Va interpretar-se una altra *Quarta Simfonia*, considerada la més desconcertant del compositor finès: amb un llenguatge musical modern (dissonant i a vegades sense referència tonal) que anticipa l'avantguarda. És una obra composta entre el 1910 i el 1911. Uns anys abans, el 1905, va ser menys audaç component la música per a un muntatge de *Pelléas et Mélisande* representat al Teatre Suec d'Hèlsinki. D'aquesta música incidental va sortir-ne una *suíte* que va interpretar la Chamber Orchestra of Europe. Si es té present, sobretot, l'òpera de Debussy (1902) i el poema simfònic de Schönberg (1903), no és de les obres més inspirades a partir del simbolista i obscur drama de Maeterlinck (1892) sobre l'amor prohibit i maleït de Pelléas i Mélisande. Com si hi manqués una mica de misteri.